

אסתר עופרים:

למרות ההצלחה -

הסיבה להצלחתה — פשוטה להפליא: "היא אלוהית", הגיבה הזמרת טליה שפירא, בתום הקונצרט של אסתר עופרים ב"היכל התרבות", והמנצח שמעון כהן אמר: "זה היה קונצרט אלוהי. רק פעם בחיים שומעים דבר כזה". אבי קורן: "שלמות בכבודה וביעצמה". דודו דותן: "זה היה משהו קדוש". צילה דגן בכתה לאחר הקונצרט.

אלא שבראיון גלובל עם כתבת "העיר" לס הזה, גילתה אסתר, כאשה אל אשה, את הסוד, החוזר ונשנה על עצמו שוב ושוב: ההצלחה והעושר — אינם סימן לאושר. למרות שכבר היגיעה לפיסגה, ממשיכה אסתר עדיין בחיפושיה: אחרי האושר. השלווה. והבית.

היא עמדה שם בודדה, על הבמה הנקנית של "היכל-התרבות" בתל-אביב, דמעות התרגשות גולשות מעיניה, וים של פרחים מושלך עליה על ידי המעריצים הנלהבים. דמות זעירה, שהזכירה לרבים את אדית פיאף האגדית — ולא רק בקומתה. הסדרנים חזרו וכיבו את האורות, והקהל עמד עדיין על רגליו, מוחא כפיים ומסרב לעזוב. לראשונה מאז עזבה את הארץ, ניתנה ההזדמנות לקהל הישראלי לראות את אסתר עופרים — הזמרת ללא סינון מי סויים, ללא להיט מסויים, ללא יחסי ציבור מסויים — שזכתה להצלחה סנסאציונית באירופה. גם — אחרי פרידתה מבעלה וניפוצ נוסחת-ההצלחה של "צמדי-העופרים".

בודדה

בפיסגה

לבוא הביתה. לקח לי הרבה זמן להחליט על זה.

אני יודעת, זה מוכיח על חוסר ביטחון. זה נכון. מרגע שבאתי לארץ עד שעליתי לבמה, לקונצרט ב"היכל התרבות" — הייתי חסרת-ביטחון. התחבאתי כל הזמן. בשבילי ללכת לפאב — היה עניין. עד הרגע שממש עליתי, לא

אולי זה מצחיק. אבל לפני שבאתי לישראל, שאלתי בקפה ובקלפים, ובי ספר איצ'ינו. זהו ספר-חוכמה סיני עתיק, משהו דומה לספר הזוהר. ספר פילוסופיה בן 5000 שנה. יש לי ידיים שמתעסקים בו. יש שיטה עתיקה, שלפיה משליכים אל קוביות, ולפי חישוב מסויים מחליטים אל איזה פסוק בספר להתחייס. התוצאה הראתה שאין לי מה לחשוש.

את

אסתר עופרים

ידעתי מה אני עומדת לקבל. הרגשתי שלא מכיר רים אותי. לא ידעתי איך לדבר אליהם. היתה לי הרגשה מפחידה, שאני צריכה לקפוץ למים זרים, לא מוכרים — ואו שאשחה, או שאטבע. כי בשבילי זו לא היתה הופעה מסחרית. רית. זה היה עניין אישי לגמרי. שיבה הביתה. וכשהרגשתי, בשיר השני שלי, ש"הקהל מתחמם, מתחיל להגיב, ליצור קשר, הייתי מאושרת. אני בדרך כלל טיפוס שלא

שאני יכולה לבוא לארץ. שאני חייבת, יותר נכון. רק אז נרגעתי. כי בשבילי, לבוא בחזרה לישראל היה המיבחן השני הגדול שלי. הראשון היה — שבירת המחסום ב"חול", וההצלחה שם. ההופעה עכשיו בארץ היתה לי מיבחן לא פחות מבי. היל. עבדתי בכל העולם כבר. הופעתי בפני מלכים, שליטים, ראשי-משלות. שום דבר לא היה בעיני רצוני כליכך, כמו

במדינה

משטרה

האזרה

כשוטר

לשעת דחק

האזרה התמים יכול היה להאמין, ש"תפקידה של מחלקת רמאויות במשטרת ישראלי הוא לקבל תלונות מאורחים — ולחקור אותן. לא כך סבור כנראה ראש המחלקה באיוור תל-אביב, מפקח זק גרינברג.

התלונה שהגיעה לגרינברג היתה פ"עוטה למדי. מעשה בשליח של חברת נסיעות, שביקש מלקוח שש לירות תמורת מסירת הבילה, ונתן קבלה על שתיים וחצי בלבד. כאשר התעניין הלקוח כי חברה למה, נענה כי החברה כלל לא ידעה במה העניין — ולמען האמת גם לא רצתה לדעת: "אנחנו לא אחראים למה ששעה השליח שלנו", היתה התשובה.

יצרים עקרוניים. הלקוח החליט להיות עקשן, פנה למחלקת רמאויות במשטרה, ביקש להתלונן נגד השליח על הוצאת כספים בטענות-שוא. גרינברג הקשיב בשקט לסיפור, ושאל, להפתעת המתלונן: "מה היה במעטפה?" לאחר שהתברר לו תוכנה של המעטפה, המשיך והתעניין: "מה עשה השליח בכסף?" "לא ידוע לי", ענה המתלונן.

כאן, הביע המפקח פליאה רבה. כיצד זה לא ידע המתלונן מה עשה השליח עם הכסף? "בגלל זה בדיוק אני כאן", השיב המתלונן.

השעה היתה עשרה לשש — עשר דקות לפני שעת סיום העבודה. מפקח גרינברג התקשר טלפונית עם חברת הנסיעות, ול"אחר סיום השיחה הגיע לידי החלטת: "אתה תלך לחברה", הודיע למתלונן, "ותר" דיע לי לאן נכנס הכסף ששילמת לשליח".

"אבל הרי זה תפקידם", התגונן המתלונן מפני השליחות המשטרית שהוטלה עליו. "לא", השיב המפקח. "תרשום אם כן את התלונה, ותודיע לי שאינך מוכן לספל בה", התעקש האזרח. "לא", פסק המפקח. "המשטרה איננה מכשיר בידי אנשים בעלי יצרים עקרוניים".

רפואה

מנוחה

יקרה

עזרא מורחי סבל מכאבים בחזה. פנה איפוא לסניף קופת החולים ההסתדרותית ב"חולון, מקום מגוריו. לאחר בדיקה, נשלח לבית החולים דונולו ביפו. בבדיקה שנערכה שם, על-ידי ד"ר יצחק רידר נקבע שלמורחי אוטם בשריר-הלב. בשפה פשוטה הסבירו למסגר בן ה-33, שהיה רגיל לעבודה פיזית קשה, שהוא סובל ממחלת-לב ושאינו יכול לעשות כל מאמץ גופני.

לא חולה — בריא. כתוצאה מכך לא עבד מורחי למעלה משנה, כשהוא בטוח שימיו בחלו ספורים. כעבור שנה, בה סבל מדיכאון חמור, הופנה הצעיר השחרור, בעל העניינים היוקדתי, על-ידי רופאים פרטיים לבית-החולים ביליטון. שם קבעו הד"ר מריס איגן ומנתח, כי מעולם לא סבל מאוטם שריר הלב. כן קבעו כי אין צורך להטיל עליו כל מגבלות פיזיות.

עם התוצאות הללו פנה מורחי לקופת-חולים בבביעה שיפצו אותו על הפסד הכנסה במשך השנה בה לא עבד. תגובת קופת חולים: הקביעה נעשתה על-ידי בית החולים דונולו, לא על-ידי רופאי קופת חולים.

מנוחה בריאה מאור. דונולו לעומת זאת טען, כי לא קבע כלל שמורחי סובל מאוטם שריר-הלב. באמצעות עורכת-הדף מרגלית כהן-צידון תבע מורחי את ד"ר יצחק רידר, קופת חולים ובית-החולים דונולו, ביקש לפצותו ב-10,000 ל"י.

בכתב ההגנה שהוגש על ידי שני הרופאים וקופת-חולים טענו אלו שלא הת-

(המשך בעמוד 32)

ג'אמבו בידור ישראלי מקורי

זו לא ביקורת תיאטרון, מפני שמה שראיתי לפני ימים מספר באולם "דקל" בתל-אביב, אינו תיאטרון, בעצם, משום שאף אחד לא התפשט שם, התאורה לא היתה פסיכולוגית והרמקולים לא קרעו את עור-התוף. האנשים על הבמה היו אומנם צעירים, אבל בכל זאת לא ניבלו את הפה, לא עסקו בפוליטיקה ועדו את חייהם במנוחה.

מה שכן היה שם, זהו בידור — ולא כהם בידור המתחנף לאופנה המשתוללת היום. "ג'אמבו" ב"תיאטרון העממי", זהו "דליקאטס" אמיתי לעיניים ולאוזניים. זהו בידור ישראלי, עם הרבה תנועה, צבעים וצלילים, והעיקר — אסתטיים. מנהל התיאטרון הכניס לתנור את רוב הקטעים המוצלחים מתוך רוב התוכניות האחרונות של הלהקות הצבאיות — ר"מ שיעא הוא "טשולנט" מוצלח, אפוי כהלכה ומעורר תיאבון.

נשלתי לעצמי את הזכות להתבטא ב"נושא זה, משום שלדעתי מגיע ל"תיאטרון העממי" טיפוח על השכם. הסיכון שלקח על עצמו היה רב, שכן ב"טשולנט" לעולם אין לדעת: הוא עלול לצאת מן התנור גם מימי ותפלו... מה שראיתי על הבמה היה כל הטוב המקורי שיש בלהקות הצבאיות — אבל, הפעם לא קיבלנו את כל המנות עלי-בני שולחן-שדה, ומתוך "מסטינג", לאותו מזון עצמו טעם משופר בהרבה, מסתבר, כאשר הוא מוגש כמו במסעדה בברודוויי, בצלחות פורצלאן ועם סכום מוכסף.

במשך קרוב לשעתיים לא השתעממתי אף לרגע. שירתה של מירי אלוני ו"קיסמה-האיש של ניצה שאול, היו בש"יילי נצחון החן והיופי על התלגאריות זפראית, שכבשה את הבידור המוזיקלי מעו "שיר" ו"קפריז". במקום מלכת האמבטיה", הביא לנו התיאטרון מקלחת-קייצית נקיה ומרעננת, והוכיח יי אפשר היום להצליח גם בלי אורגיות גתוחכמות של זיהום-אחרי ונשמה.

25 משתתפי התוכנית, יוצאי להקות צבאיות, החזירו לי את האמונה בעתיד זבידור הקל והפיומנאות בארץ. ואפילו שיר השלום של להקת הנח"ל, שהר"י בוזנו את אלופי ארץ-ישראל-הש"ימה, נראה ונשמע יפה להפליא ב"ג'מבו".

אורי פורת

אחרי שניים יסודיים

במעבדה שלנו לשחור-לבן:

הגדלות בגודל גלוי (9/12), ב"35 אגורות — באיכות מצויינת! פתוח צבעוני ע"י המעבדות הגדולות ביותר בארץ!!

פוטו-ברנר חיפה, רחוב החלוצים 31